

stvari dokinulo ono *moje* i *tvoje*, a to su: imetak, časti, žene, djeca. Takvo jedinstvo ne uništava državu, nego je čuva. I Aristotelova se zamjerka čini iskrivljenom, jer se on u cijelom pobijanju usmjerio na to da uzme u obzir broj ljudi.

Naime, i posljednji se razlog odnosi na to: »Jasno je i na drugi način da nije bolje tražiti preveliko jedinstvo države, jer kuća je više samodostatna nego jedan sam, a grad više nego kuća.« Ali to nije pravi Platonov smisao. A to što kaže: »Grad se ne sastoji od sličnih«, Platon je također znao, jer kaže da državu tvore tri staleža ljudi: τὸ θητικόν: onaj koji radi, u koji ubraja seljake, umješnike, nosače, gostioničare, trgovce; ἐπικουρικόν: onaj koji pomaže, kojem pripadaju borci i φυλακτικόν: onaj koji čuva, u kojem su čuvari zakona, službenici, suci i svećenici. Ta dva staleža drži dostojnima naziva građana, jednako kao Aristotel, koji je od njega to uzeo u sedmoj knjizi, devetom poglavlju: »Seljaci, naime, i umješnici i svi pomoćnici moraju biti u državama, a dijelovi države su ratnički i savjetodavni.« Dakle, Aristotelovo je zabadanje potpuno iskrivljeno.

U drugom poglavlju uvodi drugo, vrlo dugačko zabadanje koje ćemo jedno po jedno raspraviti po poglavljima. Prvo je što se tiče riječi πάντες, svi – kad kaže: »Kad bi svi zajedno govorili *moje* i *ne moje*«. Tu kaže da je značenje te riječi homonimno i dvoznačno, jer svi su, ili pojedini građani svaki za sebe ὡς ἕκαστος, ili svi istodobno, i da bi možda bilo lakše da država bude jedna, kad bi πάντες ὡς ἕκαστος, svi pojedini govorili *moje* i *ne moje*.